

Els lladres trenquen el silenci

En els darrers temps s'han produït a Catalunya 24 robatoris violents a xalets i cases d'urbanitzacions en què l'ús de la força ha estat premeditat. La sensació de pànic entre els residents d'aquestes zones s'ha estès i l'alarma social ha anat creixent, en certa manera, atida pels mitjans de comunicació.

“Ens trobem davant d'un fenomen nou.” Així es refereix un portaveu dels Mossos d'Esquadra a la recent onada de robatoris violents a l'interior de les cases, la majoria dels quals en xalets situats en urbanitzacions aïllades. Fins ara, deixant de banda el robatori silenciós –que no havia generat tanta alarma perquè no hi havia cap tipus d'agressió física–, podia existir l'ús de la força en robatoris a l'interior de les cases només “si el lladre era sorprès i reaccionava violentament”. Però atacs com els que han passat a Borges del Camp o altres localitats catalanes, que responen a l'estratègia “d'entrar encaputxats quan els lladres saben que els propietaris són a dins per agredir-los i poder-los robar, encara no s'havien produït”.

Les darreres xifres donades pels Mossos permeten fer una aproximació sobre el nombre de robatoris amb força a l'interior d'habitatges, però compten amb la limitació que no fan referència

Dalt, la detenció d'un home veí de Balenyà (Osona) pels Mossos d'Esquadra, al qual imputen fins a divuit robatoris amb força. Baix, material provinent de robatoris, incautat a cinc veïns de Solsona.

a tot Catalunya, sinó tan sols a les zones on hi ha desplegat els Mossos. Tanmateix, aquests robatoris amb força no utilitzaven aquesta nova tècnica en què l'ús de la violència és premeditat per aconseguir el màxim de béns de les cases assaltades. En el període comprès entre gener i abril dels anys 2005 i 2006, hi ha hagut una disminució del 8,8% dels robatoris a habitatges amb violència (de 1.485 a 1.353) i un

petit augment de la resolució d'aquest delictes (22% enfront del 19% de l'any passat). Pel que fa a la ciutat de Barcelona, no hi ha dades comparatives perquè hi va haver la implantació dels Mossos l'any passat. Des de l'1 de novembre del 2005 fins al març del 2006 s'hi han produït 1.369 robatoris d'aquest tipus, i tan sols se n'han resolt 90 (amb 60 detinguts), és a dir, un 6,5% dels casos. Aquest baixíssim índex de

resolució és justificat “perquè Barcelona és un territori molt complex” i el desplegament s’ha produït recentment. En tot cas, el fet que els Mossos no disposin de dades de la Policia Nacional dels robatoris que hi havia abans del seu desplegament mostra la incomunicació i desconexió existent entre les diverses forces policials.

En aquest cas, però, el passat 23 de maig, van reunir-se els tres cossos policials presents a Catalunya per intercanviar informació sobre els robatoris violents. La conclusió principal que en van extreure és que 14 dels 24 assalts que s’han produït darrerament tenen l’autoria d’una mateixa banda, formada per sis romanesos.

Precisament, la nacionalitat d’aquests atracadors violents és un dels punts on els mitjans acostumen a generalitzar més, ja que apareixen sempre involucrades bandes de l’Est com a únics practicants d’aquesta tècnica. Aquesta generalització queda parcialment desmentida pel portaveu dels Mossos, que, tot i afirmar que “hi ha romanesos i grups de l’antiga Iugoslàvia”, sense poder especificar més, “també n’hi ha molts d’autòctons, d’aquí: l’única diferència és que pel que fa a preparació estan més ben formats [els primers]”. De moment, els Mossos descarten l’existència de bandes procedents d’altres països, tot i que “també hi ha el problema de l’efecte ‘crida’. Podria ser que hi hagués gent que, en veure que això passa, vingués cap a aquí”, afegeix la font policial.

En tot cas, els robatoris a habitatges amb violència han despertat una gran “alarma social”, una “mica desmesurada”, segons el portaveu dels Mossos; ja que “dificulta la feina sobretot amb iniciatives com la de les patrulles ciutadanes, en què l’única cosa que pot passar és que algú en surti malparat”. Les recomanacions: “facilitar la feina” a la policia i prendre mesures de prevenció.

Una alarma social que, si fem cas del nombre de robatoris —que ha baixat, segons els Mossos—, no seria tan greu com suggereix el temps que els mitjans de comunicació li han dedicat, empenyos per la concentració d’informacions succeïdes en pocs dies.

Joan Serra

Confidencial

Xavier Vinader

El costat fosc de l’alliberació

Des de fa mig segle, quan es parla del final de l’ocupació nazi a França, del període de l’alliberació que va començar amb el desembarcament aliats a les platges de Normandia, l’aire s’omple de l’“swing” de l’orquestra de Glenn Miller i apareixen, inevitablement, les fotos de les noies franceses vestides amb faldilles florejadades preparades per saltar al coll dels GI —soldats nord americans— acabats d’arribar de les cinc platges —anomenades Omaha, Utah, Sword, Juno i Gold— on un centenar dels seus companys es van deixar la pell.

Però aquestes imatges només són una part de la veritat. No la veritat absoluta. El que va passar aquells dies no està tan sols en les fotos de les noies oferint rialles als soldats, ni en les imatges “glamouroses” dels noticiaris. Actualment, gràcies a l’obertura dels arxius militars, tancats amb pany i clau una colla d’anys, es pot saber que, a final de juny del 1944, a Normandia, només tres setmanes després del desembarcament, 175 soldats nord-americans van ser acusats de violació. Alguns d’ells van ser penjats immediatament en el lloc dels fets, després de ser condemnats per un consell de guerra. Cap d’aquestes escenes no va ser fotografiada mai, estava prohibit de manera terminant.

Un dels que sap més d’aquest “costat fosc” de l’alliberació és el sociòleg i criminalista J. Robert Lilly, professor d’universitat als Estats Units i la Gran Bretanya, qui s’ha dedicat a investigar a fons els documents relacionats amb els consells de guerra d’aquest període desclassificats recentment a Washington. Però, per ara, el seu llibre només es pot trobar a Europa, ja que cap editorial dels Estats Units no l’ha volgut publicar, excusant-se amb la situació creada arran de la guerra a l’Iraq.

Segons les investigacions de Lilly, en el període 1942-1944, quan les tropes nord-americanes encara estaven estacionades a la Gran Bretanya, ja es van produir 2.500 violacions o assassinats. Aquests excessos van augmentar considerablement a França: 3.500 en tan sols un any. I es van multiplicar en el moment que les tropes van travessar el riu Rin i van trepitjar territori alemany: més d’11.000. Les dades, esgarrifoses i sorprenents, mostren que el 80% dels condemnats a mort en els consells de guerra, que es muntaven de pressa i corrent, eren negres, encara que la gent de color només representés un 10% de les tropes. La segregació i la discriminació racials eren, sens dubte, molt fortes dins l’exèrcit alliberador.

El professor Robert Lilly considera que “només el 5% de les violacions practicades han estat denunciades”, i recorda, acuradament, que la pràctica no ha estat exclusiva dels soldats nord-americans. L’exèrcit alemany va practicar la violació a gran escala per tot Europa, l’exèrcit soviètic és responsable de centenars de milers de crims sexuals i els mateixos soldats francesos van violar milers de dones durant les campanyes d’Itàlia o d’Alemanya. Encara que, de tot això, no trobareu res en els llibres.